

PESNIŠKO PERO POLHA PUHIJA

Kaj mislite, ali je težko napisati pesem? Ne veste? Prebivalci Zelenega gozda pod Strmo goro so bili o tem natanko poučeni. Med njimi je namreč prebival pesnik. To je bil polh Puh. In on je bil mnenja, da je pisati

pesmi na moč preprosto. Prešine te taka ta prava polhovska misel, zastrmiš se v daljavo, ponoči pokimaš zvezdam, previdno odvijesh črn timer in predvsem nežno drsiš s peresom po posušeni drevesni listi. Nanje z najlepšim peresom pišeš pesmi. In če imaš dober peresnik, je to čisto preprosto. Besede pravzaprav kar same drsijo po listu. Stvar pesništva je torej v peresu.

O, pesniško pero ni kar tako. In Puhi je imel resnično imenitnega. Pravzaprav se še sam ni spominjal, kako je prišel do njega. Kadar je bil posebej pesniško navdahnjen, je sicer trdil, da mu ga je ponoči prav gotovo prinesel duh doktorja Povheta, ampak prepričan pa le ni bil. Nekoč se je preprosto znašlo v njegovih rokah. Pero je bilo pavovo, se pravi pisanih barv, posebnih oblik in na koncu malce odufano, saj je imel pesnik Puhi v svoji pesniški mrzlici navado grizljati pereček. »Tako mi v glavo najhitreje šine kakšna lepa prisproda,« je modroval. In

potem je zapisal: »Bila je lepa kot svetlobni orešek.« Ali pa: »Hudoben je bil kot polomljen stor, na katerem si vsak polh strga kožuh.«

Živali iz Zelenega gozda so bile vesele, da so imele pesnika med sabo. Kadar je kdo praznoval rojstni dan, so njegovi prijatelji naprosili Puhija, da je napisal posebno voščilnico. In če je na svet pokukal novi zajček ali pikapolonica ali kakšen drug drobiž, je Puhi napisal odo novorojenčku. Za slavlje Veveričjega kralja je spesnil sonet in včasih je tudi zaljubljenec napisal ljubezensko pesem. Zajčku Kunigundu jo je že nekoč.

Zgodilo se je, da se je včasih komu zdela pesem nekako preveč polhast, ampak Puhi je bil nenazadnje tudi polh in ne samo pesnik. In živali so mu pogledale skozi prste. »Moj vnuk Medikuzelj sicer nima puhastega repa, kot si zapisal v pesmi,

ampak vse se tako lepo rima, da še medvedja taca štima,« je brundal stari medo Medo in odnesel pesem malemu medvedku.

Seveda je pisal Puhi pesmi tudi zase. Ali pesmi kar tako. Za veselje. In kadar je bil žalosten. Kadar mu je pod peresom nastala kakšna posebej žalostna, se je pogovoril s svojim peresom: »Prijatelj, mislim, da se morava malo spočiti. Do ranega jutra si se vrtelo po mojih listih, drago pero. Polh je žalosten, kadar je utrujen, in najbolje bo, da greva spat.«

Pero se je seveda strinjalo, ker je bilo pač pero. A v ranih jutranjih urah se je tudi njemu spotikalo ob raznih vejicah in pikah. Takrat sta pač odšla spat.

Nekega večera se je Puhi zadržal na zabavi pri medu Medu. Proslavljali so njegov rojstni dan. Puhi je tam kar na licu mesta napisal napitnico. Potem so pili medico

in vriskali prav do jutra. Puhi se je celo spotikal ob korenine, ko se je vračal proti domu. Naslednje jutro se je zelo pozno zbudil. Sonce je bilo že visoko na nebu in ga je prav lepo žgečkalo s svojimi toplimi žarki. Puhi je bil vesel sonca. »O, brž mu napišem zahvalno pesem,« si je rekel. Toda iz tega ni bilo nič. Kajti njegovega peresa ni bilo nikjer.

Kako divje je Puhi obračal predale, razmetaval posteljo in brskal po vseh kotih svojega brloga! Iskal je po najbolj skritih predelih Zelenega gozda. Toda njegovega peresa ni bilo nikjer. Nazadnje je utrujen obtičal pred robidovjem in stokal. Tako silno je stokal, da je še divja mačka Ušnatan, ki je prebivala tam v bližni, prišla pogledat, kaj se dogaja. Pa ji za obiskovalce ni bilo kaj dosti mar. Kajti najraje je brala knjige. Poezijo pa je naravnost oboževala. In ko je zdaj zagledala ubogega pesnika Puhija, kako stoka, jo je stisnilo pri srcu.

»Z menoj je konec,« je rekel Puhi. »Lahko se spremeniš v krvoločno mačko in me požreš. Prav figo bi mi bilo mar. Izgubil sem svoje pero. Pesnik brez peresa pa je kot mornar brez ladje.«

Ušnatan se je trikrat potegnila za levi brk, kar je pomenilo, da globoko razmišlja, in dejala: »Ja, pa saj lahko pišeš s krempeljcem.« S krempeljcem? Puhi je imel čudovite krempeljce. Sicer malce dolge, ker ga je njegovo pesnikovanje tako zaposlovalo, da si jih je pogosto pozabil obrusiti, ampak zdaj bi mu pa to prav prišlo. Ušnatan je poslal poljub in oddirjal domov. Vzel je najlepši posušeni bukov list, se usedel za mizo, namočil svoj drugi krempeljč leve

tačke (Puhi je vedno pisal z levo tačko, kajti na levi strani je srce in pesmi so bile tako bolj srčne) v črnilnik in pričel pisati.

»Kakor pena, ki ...« To je bilo vse, kar je zapisal na list. Za tem je s krempeljca spolzela gromozanska packa. Puhi je gromko zaklel, kar se sicer za pesnika ne spodobi. Toda če se packa prav nesramno napacka že na začetku pesmi, je treba zaropotati. No, Puhi se ni dal kar tako. Packa gor ali dol, namenil se je napisati pesem o dobroti (navdahnila ga je Ušnatan) in to bo tudi naredil. Z blazinico svoje tačke je popivnal packo in nadaljeval. »Kakor pena, ki se ...« Pri polhu! Znova packa. In takoj zraven nje še ena. In sploh je Puhi pozabil, kaj je že hotel napisati. Besen je raztrgal list, česar v svoji pesniški karieri resnično še nikoli ni storil. Seveda, če mu je pero vedno teklo. Zdaj pa tole. Očedil si je tačko, ki je bila umazana od črnila, in si z listom napolnil svojo pipico.

Pošteno je povlekel. Kar zavil se je v oblake dima. Tako kot največji pesnik, doktor Povhe, čigar sliko je imel obešeno na steni. Ni kaj, pesnik potrebuje pero.

Puhi je imel srečo. Pesniki je ponavadi nimajo, ampak Puhi jo je imel. Prav tedaj je namreč mimo njega priletela pikapolonica Valerija. Bila je znamenita pevka v Zelenem gozdu in daleč naokoli. Ničkolikokrat je Puhi napisal besedila za njene pesmi, ki jih je potem ničkolikokrat prepevala. In ko je slišala, kaj je Puhija doletelo, je nemudoma ukrepala. Letala je po Zelenem gozdu in prepevala: »Pesnik Puhi potrebuje novo pero! Pesnik Puhi potrebuje novo pero!«

Težko bi bilo prešteti vsa peresa, ki so se znašla pred Puhijevim brlogom. Živali so jih do večera prinašale. In do ranega jutra je Puhi preizkušal njih pesniškost. Ampak nobeno ni bilo pravo. Pesnik je otožen odtaval do Srebrnega tolmana, kjer je s

svojim nočnim plavanjem ravno končala Veveričja vila.

Vile imajo pesnike rade. In Veveričja vila je Puhiju v čast nemudoma pričarala tri zvezde na nebo. »To so tvoje pesniške zvezde,« je rekla. »V njih boš pogledal, pa boš lahko spet pisal s katerim koli peresom.« Puhi je hotel reči, da je s starim pavjim peresom v roki pogledal katero koli zvezdo na nebu, pa mu je pesem stekla po papirju, da je bilo veselje. Toda Veveričja vila je bila take sorte, da ugovarjanja ni trpela. Torej se je Puhi zahvalil za svoje zvezde in odskakljal domov.

Znova je poskusil. S tal je pobral vijolično peresce sove Čarovnice, se zastrmel v svoje tri zvezde in pričel pisati. Ampak nič drugega ni uspel napisati na posušen bukov list kot pa pike. Velike črne pike. Ko bi bile vsaj vejice. Ali pa – bodite blagoslovljene – črke. Iz njih bi nastale besede in potem bi pesem stekla. Tako pa samo pike. Torej

tudi zvezde Veveričje vile niso pomagale polhastemu pesniku.

Puhi je bil obupan. V tolažbo je sicer prebiral svoje stare pesmi, ampak to ni bilo isto. Če si pesnik, pač pišeš pesmi. Ampak zdaj ga je bilo že kar strah poskusiti. Novica o Puhijevi pesniški nemoči se je hitro razširila po Zelenem gozdu. Živali so pogrešale njegove voščilnice, ode novorojenčkom, slavnostne sonete in pesmi kar tako.

Edina, ki ji je bilo takega stanja figo mar, je bila sraka Šavra Šavrin. Bila je vrhunska tatica in na svetu je ni zanimalo nič drugega kot to, kako bi kje kaj iztaknila, komu kaj izmaknila ali kakšne stvari zamenjala. Ko je zaslišala za nesrečo pesnika Puhija, je zavreščala: »Kaj mi daš, če ti prinesem tvoje pesniško pero? Če si ga izgubil v Zelenem gozdu, ga bom gotovo odkrila. Ni je namreč stvari na svetu, ki je jaz ne iztaknem, ne izmaknem in ne zamenjam.«

In se je podala v raziskovanje. Odkrila ga je pod kamnom pred kočjo meda Meda. Seveda, Puhi ga je izgubil tisto nesrečno noč, ko se je vračal s slavja. Toda zgodba se ne konča na tem mestu. Sraka Šavra Šavrin je sicer imela pero. Ampak Puhiju bi ga dala samo, če bi ji napisal pesem.

»Prav,« je rekel Puhi. »Za svoje pesniško pero sem pripravljen vse narediti.« Pa je utrgal drobno vejo iz najbližjega grma, jo ošilil s svojimi sprednjimi zobki, se usedel za mizo, namočil ošiljeno vejico v črnilnik in kot bi pihnil napisal pesem o sračjem srakuljenju:

Šavra Šavrin je polna skomin
po tistih stvareh, ki se blešče
in so neskončen vir novih dobrin,
pa čeprav vedno lepo ne dehtë.

Kajti sraka s srako rada tekmuje,
katera v gnezdu več skrivnosti ima.
Zato potem noč za nočjo trguje
in je ni skoraj nikoli doma.

Na čudnih poteh nenehno srakuli,
shrani prav vse, kar kdo izgubi.
In pri tem prav po sračje tuli.

A ne ve natanko niti Šavra Šavrin,
ali stvari iztakne ali jih izmakne.
Drži le to, da je največji potepin.

Potem je sraki porinil list pred kljun in
dejal: »Zdaj pa le sem z mojim pesniškim
peresom.«

Sraka mu ga je izročila s slavnostno kretnjo.
Puhi ga je stisnil k srcu in rekel: »O, ti ljubo
pero, samo zaradi tebe sem lahko brez tebe
napisal pesem.«